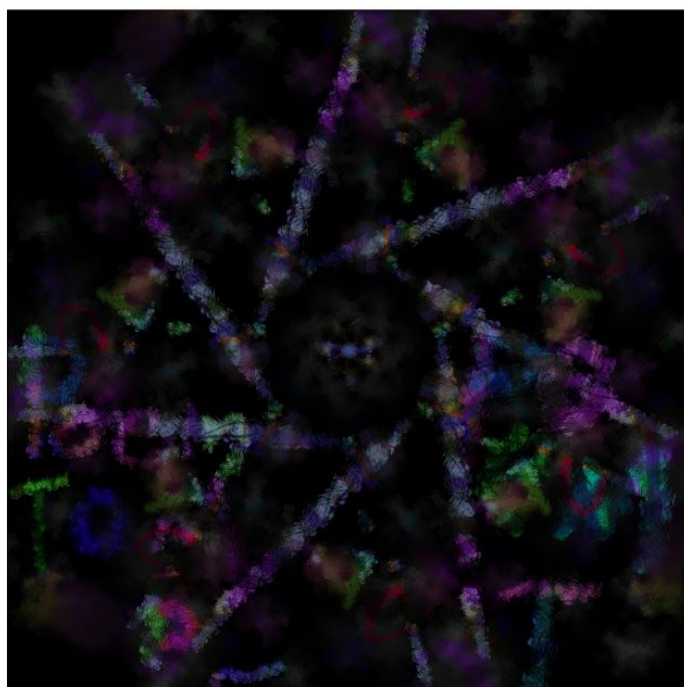

RADIO KLEBNIKOV

WEEKBLADEN #37

uitzending op 06/02/2021

vrij van zegel

Het Programma van de Vrije Lyriek

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 37

uitzending op 06/02/2021

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA - Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing.
- na de uitzending worden deze WEEKBLADEN als pdf-bestand gepubliceerd en verspreid via onze kanalen.
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam** op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2**. kijk naar **het voorbeeld op pagina 4**.
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie of tussen andermans werk te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen.
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier én in de pdf na de uitzending onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Antonin Artaud

Er bestaat een zure en troebele beklemming, even machtig als een mes, waarvan de opdeling het gewicht heeft van de aarde, een beklemming met klaarten, met de interpunctie van afgronden, gekneld en geperst als punaises, als een soort hard ongedierte en waarvan alle bewegingen verstart zijn, een beklemming waarin de geest zich worst, zichzelf snijdt, – zich doodt.

Zij verbruikt niets dat haar niet toebehoort, zij komt voort uit haar eigen asfyxie.

Zij is een bevrozing van het merg, een afwezigheid van mentaal vuur, een circulatiegebrek van het leven.

Maar de opiate* beklemming heeft een andere kleur, zij heeft niet dat metafysisch verglijden, dat wonderlijke imperfecte accent. Die stel ik mij voor als vol echo's, grotten, labyrinten, omkeringen; vol pratende vuurtongen, actieve geestesogen en het klappen van sombere bliksems vervuld van rede.

Dus de ziel stel ik mij wel heel centraal voor en toch tot in het oneindige opdeelbaar, en verplaatsbaar als een ding dat is. Ik stel mij de ziel gevoelend voor, die tegelijk strijdt en toegeeft, en haar tongen in alle zinnen draait, en haar geslacht vermenigvuldigt, – en zich doodt.

Het is nodig het echte uitgerafelde niets te kennen, het niets dat geen orgaan meer heeft. Het niets van de opium heeft in zich de ruimte van een zwart gat als de vorm van een voorhoofd dat denkt, dat gesitueerd heeft. Maar ik spreek van de afwezigheid van het gat, van een soort lijden dat koud is en zonder beelden, zonder sentiment, en dat is als een onbeschrijfbaar aborterende stomp.

ARTAUD 1956, p.72-73

KLANKRUITEN

Klankruiten waarop de sterren pivoteren
glazen waarop de hersens koken,
de hemel die wemelt van ontucht,
verslindt het naakte van sterren
bizarre melk die zwaar zwemt
in de diepte van het firmament;
een slak stijgt en verstoort
de kalmte van wolken.
Zoete woede, de hele hemel
stort op ons neer als een wolk
een woelen van wilde vleugels
een waterval obsceniteiten.

VITRES DE SON

Vitres de son où virent les astres,
verres où cuisent les cerveaux,
le ciel fourmillant d'impudeurs
dévore la nudité des astres
Un lait bizarre et véhément
fourmille au fond du firmament;
un escargot monte et déränge
la placidité de nuages.
Délices et rages, le ciel entier
lance sur nous comme un nuage
un tourbillon d'ailes sauvages
torrentielles d'obscénités.

DE STRAAT

De seksuele straat leeft op
langs de ongepaste gevels,
de cafés, waar misdaad kwettert,
ontwortelen de lanen.
In de zakken branden sexehanden
en de buiken drinken langs onder;
alle gedachten laten het klinken,
en de koppen minder dan de gaten.

LA RUE

La rue sexuelle s'anime
le long de faces mal venues,
les cafés pepiant de crimes
deracinent les avenues.
Des mains de sexe brûlent les poches
et les ventres bouent par-dessous;
toutes les pensees s'entrechoquent,
et les tetes moins que les trous.
ARTAUD 1956, p.226

ARTAUD 1956: Artaud, Antonin, *Oeuvres Completes Tome I*, Gallimard, Paris 1956

Bibliothèque numérique romande: <https://ebooks-bnr.com/artaud-antonin-poemes/>

NKdeE

hildac alfred coetskwi

kingnaatswi suupoelder innoksple stak

dullafred abdulf red ral gnaatswila
hinaaktu abf hilda ac taktaktaktaktak

hiddalfred hinnom af hildadal
hidaldal hinnom up hildalfred
hildalfred hinnomin

hunna hunna huver hanta vuurt
heur halfter rad ni hinponut

hocmedije tam noctam astrave binplink

rad rad rad
mol bul mol
mal bil boel
hocne hocne hocne hocne
hocne tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuut
tuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuut
tuuuut ut

drakaptoh nic fuumelni

calatoe inkiptni nec ut

en voor wie

over dichters

in deze volte van vernietiging spreek ik niet hun namen uit.

dichters begraaf ik in mijn koude dagelijks.

hun zwijgen ettert, zweert letters uit mijn mond
en de namen kleven de leegte van de namen
aan de tegels van de leegte die de leegte betegelen
zodat er middenin een leegte kan ontstaan genaamd
verlangen
waarin de woorden witte tranen bloeden,
en de nare tranen in het git vergaan.

ik word leegte dan want zelfs hun leegte spreekt mij tegen:

de klinkers slepen zich uit stomme klanken,
doorstrepn met lange halen het verdriet
de medeklinkers schuren hun wangen open
aan het stortbeton waarop zij ter onderscheid
neerstorten bij het naakte talen van de mens.
zwart licht zomert kortstondig
in de reeds halfvergane hoofden.
vredig verwaait de laurier
zijn blaadjes daarrond.

en zie wat ik zei maar nooit wou:

zij druipen sissend op de dorre lezerstongen in de verstorven luchten
het worden druppels langs de gemaskerde kin van een tandeloze fee
hun boeken verbranden in de stormen van nijd
hun neuzen bloeden van al het ontkennen
een ijzige boog spant zich op wolken van vuur

en voor wie

gitte

Eerst was er de vruchtbare monding, het slib en het drassige weiland, de schoffel schoffelde tot er schot in kwam en met het leem duwden de menigte de stad overeind en de mannen vervolgens. Zij bouwden grote huizen met verscheidene badkamers.

Toen kwam de hitte, zoals de vloed op het strand. Het stelde allemaal niet zoveel voor. Zandkastelen. De barsten barstten verder uit in steeds diepere barsten en alles – de jacuzzi's, de douches, de sauna's, de marmeren toiletten – alles verguisde tot ruis in het zand. Mijn vlakke zand.

Er kwamen wormen in het vlakke zand: zandwormen, strandwormen, ongewervelde holtekakkers alleszins. Niemand begreep het.

'De vlakke betekent,' zeiden echter de geleerden, 'want er zitten gaten in'. En zie, de geleerden wezen naar de rijen zwarte wormgaten waarin her en der nog een bidet wegzakte. 'Kijk,' beweerden zij, 'daar spijkeren de gaten zowaar een zin in het land. Een zin! De toekomst lacht!'

Wij lazen de tekens maar de tekens waren niets anders dan gangen: kruipgangen, vreetgangen, wormsporen, druipholtes.

'Voor de zon en de geest van de zon zijn het slechts wurmen' traden hen bij de schepen van de cultuur. 'Aardwurma, nietig slijm en snot van de vochtige grond'. Velen van ons juichten de schepen toe met winderige niesbuien. De duikboten van de oppositie speelden *zakdoek leggen, niemand zeggen* met hun maskers.

(Hier, lieve kinders, zo plots al aan het eind van onze vertelling gekomen, staat het slot zich handenwringend op slot te draaien met de woorden:)

“Een beweeglijk soort korst was het,
als je het mij vraagt, met een sprietje
mos dat wriemelt voortdurend met
twee wriemelwortels in het tijdslijk”.

en voor wie

EPILOOG

wens

op het water avondlijk.

het water is alleen.

‘dat oude vogels vliegen mogen weder
tweeslags wiekend hoge vluchten maken
met hun vogelogen wiegend
in de zure zomerluchten

boven het avondlijke water’.

de wandelaar heeft zich de ogen
ingevroren bij het vuur van zijn verlangen.
letterlijk de letters kerk en staat
zweren hun zwart uit in de wenende nacht.

zo zucht, bij het aanbrengen
van de zeven stigmata,

de wandelaar,
alleen.

tot het bloedrood
daagt voor hem.

en voor wie

RADIO KLEBNIKOV 6/02/2021 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
Antonin Artaud	4
KLANKRUITEN	5
DE STRAAT	6
NKdeE	7
hildac alfred coetskwi	7
over dichters	8
gitte	9
EPILOOG	10
wens	10
INHOUD	11

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscordio.be/luister.html>